

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Johannis Michaelis Dilherri Contemplationes, Et Suspiria Hominis Christiani

Dilherr, Johann Michael

Norimbergae, 1660

XVII. De Christi Passione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10209

*Patri tuo: volo, ut, quem dedi-
sti mihi, jam sit mecum: ut
videat claritatem meam,
quam habui apud te, ante
mundi constitutionem.*

O quando hoc dices, Domine! δ
quando hoc audiam!

CONTEMPLATIO-
NUM ET SUSPIRIO-
RUM HOMINIS
CHRISTIANI

XVII.

De Christi Passione.

TU ne pro me ascendas Hieroso-
lymam: ut consummentur o-
mnia, quæ scripta sunt de te, per Pro-
phetas? ut ludibriis gentium expona-
ris, ut flagellis cædaris, ut sputis con-
spurceris, ut stipiti affigaris? tu, qui
Dominus es gloriæ, Deus vitæ & salu-
tis, Deus summus, optimus, omnipo-
ten-

120 CONTEMPLATIONES
tentissimus, misericordissimus, justis-
simus, secretissimus, præsentissimus,
pulcherrimus & fortissimus, stabilis &
incomprehensibilis: invisibilis, omnia
videns; immutabilis, omnia mutans;
immortalis, illocalis, interminus, in-
circumscriptus, nusquam finitus, inæ-
stimabilis, ineffabilis, inscrutabilis;
immotus, omnia movens; non inve-
stigabilis, indicibilis; metuendus at-
que terribilis; honorandus atque ti-
mendus; venerandus atque reveren-
dus: nunquam novus, nunquam ve-
tus, innovans omnia! Pro me: qui
abyssus tenebrosa, terra misera, filius
iræ, vas aptum in contumeliam, geni-
tus per immundiciem, vivens in mise-
ria, moriturus in angustia, vas sterqui-
linii, concha putredinis, plenus fœto-
re & horrore: cæcus, pauper, nudus,
plurimis necessitatibus subditus, &
ignorans introitum & exitum meum,
miser & mortalis: cujus dies, sicut
umbra, prætereunt; cujus vita, sicut
umbra lunatica, evanescit; sicut flos
in arbore crescit, & statim marcescit;
nunc

nunc floret, & statim aret: cujus vita fragilis, vita caduca; vita, quæ quanto magis crescit, tantò magis decre- scit; quanto magis procedit, tantò ma- gis ad mortem accedit!

Quid cogitem? quid eloquar? Quid commisisti, dulcissime! ut sic judica- reris? quid commisisti, amantissime! ut adeò durè traheris? quod scelus tuum? quæ noxa tua? quæ causa mor- tis? quæ occasio tuæ damnationis?

Ego sum tui plaga doloris, tuæ cul- pa occisionis: ego sum tuæ mortis me- ritum, tuæ vindictæ flagitium: ego sum tuæ passionis livor, tui cruciatus labor.

O magnitudinem & turpitudinem peccati mei!

*Ex consideratione reme-
dii periculi mei aestimo quan-
tatem: sic & medicina æ-
stimatio, doloris mihi & ti-
moris est exaggeratio.*

F

O &

O & dulcedinem, & magnitudinem amoris tui ! Licet, Domine ! Deus meus, mundus in maligno positus esset, & plenus miseriâ : tamen, pro nobis, in mundum, tuum benedictum, filium misisti. Et ad hoc misisti ipsum in mundum : ut venditus nos redimeret ; occisus vivificaret ; injurias passus honoraret, & in filios adoptaret.

Si quæ pro miserrimo pertulit homine, vellem recensere : quæ vox mihi sufficeret ? quæ auris non lasa perciperet ? Vix enim natus, sanguinem, in circumcissione, effudit : vix circumcissus, protinùs ad cædem fuit designatus : vix doctrinam suam publicè professus, concitator populi, impius, blasphemus, furiosus, deniq; diabolus, ab iis, quorum Deus semper fuerat peculiariter, vocatus fuit.

Ubique video miseriam, calamitatem, probra, contumelias, dolores, paupertatem, lassitudinem, incerorem, famem, sitim : ut, in sola passione, tantum pertulisse videatur ; quantum in tota vita mea, cogitatione satis adsequi non potero.

Post.

Postquam coæternus & consub-
stantialis Patri Filius, Ecclesiæ patro-
nus omnipotens, preces illas, quas
pro hominum salute conceperat, ar-
denter effudisset; quibus Ecclesiam
potissimùm, charum illud pignus (cu-
jus causâ omnia non tantùm fortiter,
sed & libentissimè & liberalissimè, non
guttam, sed undam sanguinis per quin-
que vulnera sinens emanare, ferebat)
patri commendaverat: trans torren-
tem, cui ab umbrosa valle nomen erat,
cum discipulis obambulanti, cum ar-
mata ministrorum ac satellitum co-
horte, proditor occurrit: fugiunt pro-
pinqui; discipuli recedunt. Amicus
& contubernalis dum salutatur innocen-
tem, pro nocente tradit: sed quem an-
tè (ô immane scelus!) nummis paucu-
lis & precio servili vendiderat.

Constringuntur manus; vinciun-
tur brachia: vinctus ac constrictus
abducitur: juvenis charissimus, qui
sanctissimum illius sinum paulò antè
presferat, sequitur: sed eminùs, sed

124 CONTEMPLATIONES
maximo cum metu. Reliqui ne ad-
sunt quidem.

Quos amaverat, quos saturaverat,
quos curaverat, quos sanaverat, ne re-
spiciunt quidem. Omnes deserunt
eum, qui neminem deseruit unquam.
Constituitur in domo prætoria infeli-
cissimum spectaculum: nudatur cor-
pus verecundum, purissimæ Virginis
partus; & à foedisimis lorariis diver-
beratur ad necem. Instant illi voce &
flagellis, cruore non minùs ebrii,
quàm vino: ad columnam alligant,
verberibus contundunt, plagas pla-
gis ingerunt, crebris ictibus locus re-
sonat: ex membrorum laceratione vis
sanguinis exilit: & jam in toto corpo-
re nulla corporis facies.

Ecce homo! Hic attolle ocu-
los, ô anima! & in faciem Domini &
Dei tui intuere.

Relinque paululùm omnes vanita-
tes tuas, quibus toto vitæ tempore
adhæsisti: &, si potes, vel momen-
tum unicum, omnes cogitationes tuas
colli-

collige, & in Servatorem tuum hodiè transfunde.

Ecce homo! ecce vir doloris!

Ecce speciosus præ filiis hominum, rubicundus, electus ex millibus, cujus comæ, sicut germina palmarum, nigra quasi corvus; cujus oculi, sicut columbæ super rivulos aquarum, quæ sunt lacte lotæ; cujus labia lilia distillantia myrrham primam: ecce ille nihil nunc, quàm sanguinem, pluit!

Coma sanguine concreta est; caput, spinis perforatum, sanguinem ejaculatur: nares, colaphis contritæ, nigerrimo cruore vultum asperferunt. Et quod omnium est miserrimum, vinctus ac constrictus non habet, quo sanguinem, non habet, quo, manantem toto corpore, cruorem abstergat.

Ecce homo! Hæc est illa facies; quam cœli non sustinent, inferi non ferunt. Hic est, qui nunc obmutescit; cujus vox in nubibus auditur;

F 3

eius

cujus tonitru, horribili fragore, mentes hominum percellit.

Ecce homo! Ecce Dominus stat egenus, qui possidet omnia: victus stat, qui omnes liberat; vulneratus stat, qui omnibus medetur.

Ecce homo! tuâ causâ, ô homo! stat coram iudice: coram omnibus, stat pro nobis omnibus.

Stat exutus veste: stat exspoliatus: ne quod vulnus toto corpore latere spectatorem possit.

Disce, ô homo! quanti Christus fecerit te, ex his, quæ passus est pro te: quia quanto pro te vilior, tanto debet esse tibi charior.

Disce, ô homo! Dei cavere offensiones. Ecce! quanto sudore, quanto labore, quanto dolore constitit: ut tibi Patrem posset Filius reconciliare!

Dixi multa: sed si alia consideres, paucissima. Addunt namque satellites suppliciiis contumeliam; cum purpuram insontis sanguine purpuratam corpori induunt: coronam regentibus

bus

bus spinis aculeatam, venerando capiti affigunt.

Regem salutant; & os Regis percussunt: ac teterrimum redundantium cœnarum popinam, cum sputis, afflant speculo Angelorum.

Mox ubi deventum est in Calvariam: sacrilegi accingunt se ad carnificinam; & jam exanime propè corpus dirisimo crucis mutant supplicio.

Clavis configuntur innocentissimæ manus, quæ injuriam nemini, omnibus salutem pepererant: ferreo vinculo constringuntur sanctissimi pedes, pro mea & omnium mortalium salute fortiter asserenda, tam crebris itineribus exerciti.

Natant in cruore oculi; duo illa quondam bonorum sidera, improborum verò fulmina: silet os purissimum; ex quo mellei depluebant favi: vincita est lingua; quæ, silentio ipso, parricidarum arguit crudelitatem.

Ad hunc adspectum exhorruit cœlum, & atrâ veste suum luxit conditorum: Sol, princeps siderum, se repen-

tinis tenebris obduxit, & tantum scelus erubuit: fremuerunt Angeli; illacrymarunt cœlites.

O duriolem filice hominis vultum, qui siccus hæc legit! ô cor hominis adamantinum; in quod hæc non penetrant! ô animam hominis efferam & ferream; quæ hæc non perpendit!

Clamat, clamat fessus pressusq; sub tanto onere Salvator; & in animo suo nos compellat: *popule mi, quid feci tibi? aut quid molestus fuit tibi? responde mihi. Non fœneravi, nec fœneravit mihi quisquam, in universa terra: omnes maledicunt mihi. Conclusit me Deus apud iniquum: Et impiorum manibus me tradidit. Circumdederunt me vituli multi: tauri pingves obsederunt me.*

me. Aperuerunt super me os
 suum, sicut leo rapiens & ru-
 giens. Sicut aqua effusus
 sum: & dispersa sunt omnia
 ossa mea. Factum est cor
 meum, tanquam cera, lique-
 scens in medio ventris mei.
 Aruit, tanquam testa, vir-
 tus mea: & lingua mea ad-
 hæsit faucibus meis; & in pul-
 verem mortis deduxisti me.

Clamavit, clamavit: sed non erat,
 qui audiret.

Extra urbem, tanquam publicum
 bidental, ne contagione sua quen-
 quam scilicet pollueret, ad infamem
 scelestorum pœnis locum deducitur:
 quem à mortuorum craniis, quod pas-
 sim sparsa ibi essent, accolæ indigi-
 tabant.

Deducitur dux cœlestium exerci-
 tum:

tuum: & in conspectu hominum, in conspectu Angelorum, inter cœlum & terram, maledictæ cruci affigitur: aceto, refocillandus, infirmatur; occiditur; lanceâ confoditur.

Quod orationis flumen hæc satis potest explicare?

Sed hæc rerum harum stupendarum recordatio lacrymas potius fidelium, quàm Oratorum eloquentiam, desiderat.

O quis dabit capiti meo aquam, & oculis meis fontem lacrymarum? & plorabo die ac nocte. Flebo fletu ingenti: inebriabo te, maxilla mea! lacrymis meis: iustus periit; & non est, qui cogitet in corde suo: cœli Dominus obiit; & non est, qui hoc spectare ad se existimet!

Susci-

Suscitare, anima mea! & Domi-
nicæ passionis meditatione fatigare:
*nullum tempus transigetur
feliciter; quàm quod devotus
passioni impendit animus.*

O mirabilis censuræ conditio; &
ineffabilis mysterii dispositio!

Peccat iniquus; & punitur justus:
delinquit reus; & vapulat Deus: of-
fendit impius; & damnatur pius. Quod
meretur malus; patitur bonus: quod
perpetrat servus; exsolvit Dominus.
Quò, nate Dei! quò tua descendit hu-
militas? quò tua flagravit charitas?
quò tuus pertigit amor? quò pervenit
compasio?

O Domine Jesu Christe! tuo me
Spiritu rege & governa: ut, conside-
ratione mortis tuæ, compuncta mens
carnem suam crucifigat, cum vitiis &
concupiscentiis.

O Domine Jesu Christe! nitor ego
tantum tuâ passione & morte.

O Domine Jesu Christe! quid de-

licias tuas, attestatus es, esse cum filiis hominum, propter hominem homo factus, in fine temporum; memento omnis meriti, & intimi mœroris, quem ab initio conceptionis tuæ, in humana natura sustinuiſti, maximè instante saluberrimæ tuæ passionis tempore, in Divino corde ab æterno præordinatæ: memento tristiæ & amaritudinis, quam in anima tua, te ipſo attestante, habuiſti; quando dixiſti: *tristis est anima mea usq; ad mortem*: & quando, in ultima cœna, discipulis tuis corpus & sanguinem tuum tradidiſti, pedes eorum lauiſti, &, dulciter eos consolando, imminentem passionem tuam prædixiſti: memento tremoris, angustia & doloris, quem in toto corpore tuo tenerrimo, ante passionem crucis tuæ, pertuliſti; quando, post trinam orationem, sanguineum sudorem sudasti: quando à discipulo proprio tradebaris; ab electa gente capiebaris; à fal-

à falsis testibus accusabaris ; à tribus
judicibus injustè judicabaris, in electa
civitate : quando paschali tempore,
in florido corporis tui vigore, inno-
center damnabaris, tradebaris, con-
spuebaris, veste propriâ exuebaris ;
vestibus alienis induebaris, pugnis
tundebaris, oculis & facie velabaris,
ad columnam ligabaris, spinis coro-
nabaris, & hæc quidem omnia, pro-
pter me, propter me.

O dulcissime Jesu ! da mihi, quæ-
so, ob memoriam harum pœnarum &
passionum, veram, ante mortem me-
am, contritionem, puram confesio-
nem, & omnium peccatorum meo-
rum remissionem : in morte da ani-
mæ meæ confortationem & conso-
lationem : post mortem da mihi
salutem & glorificatio-
nem ! Amen.